

Pervaneler Hep Duman Kaldı

– redfer · 15 Şubat 2026

Ne bir sâdık muhip kaldı, ne bir dildâr-ı pür-şefkat
Ezelden böyleymiş devran, sonunda bir fıgan kaldı

Cihan bağında bir gül istedim, her yan diken kaldı
Vefa umdum bu âlemden, nasibim bin mihen kaldı

Nice köşkler harâb oldu, nice sultanlar toz kaldı
Şu fânî dâr-ı dünyâda, ne mülk ne bir nişân kaldı

Kime kim arz-ı hâl ettim, sükût-u bî-aman kaldı
Kime kim yâr dedim, ağyâr olup candan bezitmek kaldı

Gönül mülkünü imar eylemek dilerdim aşk ile lakin
Yıkıldı sarsılıp her yan, harab olmuş vatan kaldı

Sadakat ehli sandım, zâhid-i nâ-pâkı ey dil-ber
Riyâ hırkasın giymiş, dili zehr-i yılan kaldı

Hakikat bahrine daldım, sular hep bî-karar aktı

Güvendiğim o sâhil, bir avuç tozlu yalan kaldı

Muhabbet şem'ini yaktım, pervaneler hep duman kaldı
Yandıgım o ateşten geriye, sadece bir külden harman kaldı

Gam-ı hicran ile yandım, gözümde yaş değil kan kaldı
Sükûn beklerken gönlüm, içimde bir tufan kaldı

Ufuktan bekledim subh-u ümidi, gelmedi bir dem
Güneş doğsun dedim lakin, karanlık bir gecem kaldı

Cihan bir aynadır derler, kime baksam yüzüm kaldı
Dost bildiğim o simalar, yabancı birer beyan kaldı

Felek çarkında her devran, keder nakşetti bağrımda
Güler yüz bekledim kaderden, asılmış bir çehre kaldı

Adalet mülküne vardım, kapısında kilit kaldı
Hürriyet bekledim amma, her köşe bir zindan kaldı

Sabır imtihanıdır dediler, ömrüm bir vaveyla kaldı
Derman ararken derdime, her tabip bir yalan kaldı

Redferî, yeter bu feryâd, sükût eyle bu meydânda
Zâten vefâsız âlemden, payına bir tek "O" kaldı.

redfer

ŞİİR HAKKINDA

"kaldı" redifi, şiirde, her mısradaki dünyanın geçiciliğini ve geride bıraktığı hüznü tortusunu çok daha keskin bir şekilde hissettiriyor insana .Onun için seçilmiştir.

Ortaya koyduğumuz bu 15 beyitlik gazelle, klasik şiirimizin ruhunu çok güzel bir şekilde yansıtmaya çalıştık.

Vefa ve yalnızlık üzerine yazılmış bir hatıra olarak kalacak bu beyitler.

Şiirin şerhi

I. (Ne sadık bir dost kaldı, ne de şefkat dolu bir sevgili. Bu dünya düzeni ezelden beri böyleymiş, elde kalan sadece büyük bir feryat kaldı.)

II. (Dünya bahçesinde bir tek gül istedim ama her yer dikenle doldu. Bu dünyadan vefa bekledim, payıma binlerce sıkıntı kaldı.)

III. Nice köşkler harâb oldu, nice sultanlar toz kaldı Şu fânî dâr-ı dünyâda, ne mülk ne bir nişân kaldı

IV. (Kime halimi açtıysam karşıma insafsız bir sessizlik çıktı. Kime "dost" dediysem, yabancılaşıp beni canımdan usandırmak kaldı.)

V. (Gönül ülkesini aşk ile güzelleştirmek istedim fakat her taraf sarsılıp yıkıldı, geriye harabeye dönmüş bir vatan kaldı.)

VI. (Ey sevgili! O temiz görünmeyen zâhidi sadakat ehli sanmıştım; meğer riya hırkasını kuşanmış, dili yılan zehri gibi kaldı.)

VII. (Hakikat denizine daldım, sular hep kararsızca aktı. Kurtuluş bekleyip güvendiğim o sahil, meğer bir avuç tozlu yalan kaldı.)

VIII.(Sevgi mumunu yaktım ama etrafında dönenler duman olup uçtu. Yandığım o büyük ateşten geriye sadece koca bir kül yığını kaldı.)

IX. (Ayrılık acısıyla yandım, gözümde yaş yerine kan kaldı. Gönül huzur beklerken, içerimde büyük bir fırtına kaldı.)

X. (Ufuktan ümit sabahının doğmasını bekledim, bir an bile gelmedi. Güneş doğsun diye dua ettim fakat her yeri saran karanlık bir gecem kaldı.)

XI. (Dünya bir aynadır derler ama kime baksam kendi aksimden utancım kaldı. Dost bildiğim yüzler, tanımadığım yabancı ifadeler olarak kaldı.)

XII. (Feleğin çarkındaki her dönüş bağıma keder işledi. Kaderden güler bir yüz beklerken, karşımda sadece asık bir surat kaldı.)

XIII. (Adalet ülkesine vardım ama kapısının kilitli olduğunu gördüm. Özgürlük beklerken, her köşe bir zindana dönmüş halde kaldı.)

XIV. (Bu yaşananlar sabır sınavıdır dediler ama ömrüm bir çığlık olarak kaldı. Derdime çare ararken, başvurduğum her hekim boş bir yalan kaldı.)

XV. Redferî, yeter bu feryâd, sükût eyle bu meydânda Zâten vefâsız âlemden, payına bir tek "O" kaldı.